

τούς περιέργους περιηγητάς εἰς τοὺς πέραν τοῦ ποταμοῦ κειμένους λόφους, μεθ' οὓς ἀπαντᾷται βαθυτάτη καὶ ἐκτεταμένη κοιλάς, πλησίον τῆς ὁποίας ἀναφαίνονται καὶ πάλιν τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ, ἅτινα φαίνεται ὅτι κρύπτονται ὑπὸ τὰ στρώματα τῶν εἰρημένων λόφων· ἑτέρα δὲ λέμβος χωρητικότητος μόλις τριῶν ἀνθρώπων εὐρίσκεται καὶ εἰς τὸ μέρος τοῦτο, ἐφ' ἧς διαπλέοντες οἱ περιηγηταὶ δύνανται νὰ παρατηρήσωσι τὰς διαφορὰς καὶ ποικιλίας τοῦ ποταμοῦ περιελίξεις, τοὺς πολλοὺς καὶ μυριομόρφους ὑπ' αὐτοῦ σχηματιζομένους κόλπους, καὶ τελευταῖον ἐκτεταμένην τινὰ λίμνην, πέραν τῆς ὁποίας ὑπάρχει ὀροπέδιον τερπνότατον, ὅπου εἰς τινὰ μὲν μέρη ἀπαντᾷ τις λόφους τιτανώδεις καὶ ξηροὺς, εἰς ἄλλα δὲ πεδιάδας ἀμμώδεις ἢ πετρώδεις, καὶ ἀλλοῦ εὐρυχώρους καὶ ὑψηλὰς καμάρας κεκαλυμμένας ἀπὸ πολυμόρφους κρυσταλλωμένας σταλακτιτίδας· τελευταῖον, πρὸς τὸ ἄνω καὶ δύσβατον μέρος μιᾶς τῶν εἰρημένων καμαρῶν, εὐρίσκεται μικρὰ τις ὄπη, δι' ἧς δυσκόλως δύναται ἄνθρωπος νὰ διέλθῃ, καὶ ἥτις εἰσάγει εἰς μέρος πανταχόθεν κεκαλυμμένον ἀπὸ τρυφερὰ κλήματα μὲ ὠραίας σταφυλὰς λευκοῦ καὶ ἐρυθροῦ χρώματος. «Φθάσαντες, — λέγει ὁ συγγραφεὺς, — εἰς τὸ μέρος τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἀπέχει δεκαεξὶ ὡς ἑγγιστα μίλια ἐκ τῆς εἰσόδου τοῦ σπηλαίου, δὲν ἐνεκρίναμεν νὰ προχωρήσωμεν περαιτέρω. Καὶ ἄλλος κόσμος μένει εἰσέτι ν' ἀνακαλυφθῇ. Τίς γινώσκει ἂν δι' ἀγνώστων εἰσέτι εἰσόδων δὲν ἦναι δυνατόν νὰ ἀνακαλυφθῇ καὶ ἄλλος τοῦ ποταμοῦ βραχίον; Τίς γνωρίζει πόσα μένουσι εἰσέτι κεκρυμμένα καὶ διὰ τὴν ἐπιστήμην, καὶ διὰ τὴν περιέργειαν, εἰς τοῦτο τὸ ἀξιοπεριέργον τοῦ σκότους βασιλείου;» Εἶναι δὲ ἄξιον σημειώσεως ὅτι ἐντὸς τοῦ σπηλαίου τούτου εὐρέθησαν πρὸ τριῶν ἡδὴ ἐτῶν δι' ἀνασκαφῆς διάφορα ταριχευμένα κατὰ τὸν ἀρχαῖον Αἰγυπτιακὸν τρόπον ἀνθρώπινα πτώματα (μούμμια), καὶ τινὰ χρυσᾶ καὶ ἄλλου εἶδους ἐργαλεῖα.

Γ. ΔΕΚΙΓΑΛΛΑΣ.

Ο ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ.

Ὁ ΜΕΓΑΣ φιλόσοφος τῆς ἀρχαιότητος Ἀριστοτέλης ἦτον υἱὸς τοῦ Νικομάχου, ἱατροῦ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀμύντα τοῦ Τρίτου· ἐγεννήθη δὲ εἰς τὰ Στάγειρα τὸ 384 ἔτος πρὸ Χρ. Εἰς ἡλικίαν 17 χρόνων ἔλθων εἰς Ἀθήνας, ἐμαθήτευσεν ἑκοσι ἔτη κατὰ συνέχειαν παρὰ τῷ Πλάτῳ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐπροσκήθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Φιλίππου νὰ διδάξῃ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀλέξανδρον τὸν μέγαν. Οὗτος ἐχορήγησε μετὰ ταῦτα εἰς τὸν σοφὸν Ἀριστοτέλην ὅλα τὰ μέσα, ὅσα ἐδύνατο νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὰς φυσικὰς καὶ ζωολογικὰς

Εἰκὼν τοῦ Ἀριστοτέλους.

αὐτοῦ παρατηρήσεις, δι' ὧν ὁ μέγας οὗτος τῆς φύσεως παρατηρητῆς συνήγαγεν ὅλην ἐκείνην τὴν ἀφθονον ὕλην, ἥτις συνετέλεσε τὰ πλεῖστα εἰς τὰ ἀθάνατα αὐτοῦ φυσικὰ συγγράμματα. Πεντηκοντούτης δὲ ὢν, μετέβη πάλιν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου συστήσας ἰδίαν σχολὴν ἐδίδασκε 13 ἔτη τὴν λεγομένην περιπατητικὴν φιλοσοφίαν, εἰς τόπον τινὰ τερπνὸν καὶ δενδρόφυτον ἔξω τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων, Λύκειον καλούμενον· κατηγορηθεὶς δὲ τελευταῖον ὡς ἄθεος, καὶ βιασθεὶς νὰ φύγῃ αὐτόθεν, ὑπῆγεν εἰς τὴν Χαλκίδα, πόλιν τῆς Εὐβοίας, ὅπου ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 62 ἐτῶν. Ἀφῆκε διάφορα συγγράμματα περὶ διαφορῶν ἀντικειμένων τῆς φυσικῆς ἱστορίας, πολιτικῆς, ἠθικῆς, ῥητορικῆς, μεταφυσικῆς, λογικῆς, καὶ ἄλλων, ἅτινα μεγάλως συνέβαλον ἀνεκάθεν εἰς τὴν κατὰ διαφορὰς αἰῶνας νοεράν καὶ ἠθικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος.

ΤΙ ΕΣΤΙΝ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ;

Ἡ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ εἶναι ὄχι μόνον νὰ ζῆ τις, ἀλλὰ καὶ νὰ αἰσθάνηται τὴν ἡδονὴν τῆς ζωῆς, ἡδονὴν, προξενουμένην ἀπὸ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ἀγαθῶν τοῦ βίου, ἀπὸ τὴν τιμὴν, τὴν εὐνοίαν καὶ τὴν εὐεργεσίαν τὴν παρὰ τῶν ὁμοίων του· ὅλα καλὰ κρεμάμενα ἀπ' ἄλλους, ἐξ ὧν νὰ τὰ λάβῃ δὲν ἐμπορεῖ, ἂν δὲν ἀνταποδίδῃ καὶ αὐτὸς τὰ ὅμοια πρὸς τοὺς ἄλλους. Καὶ ἐπειδὴ τοιαύτη ἀνταπόδοσις δὲν γίνεται χωρὶς κόπους, ἐκ τούτου φαίνεται πόσον ἀπατώνται, καὶ οἱ περιορίσαντες τὴν εὐδαιμονίαν εἰς μόνην τὴν ἡδονὴν, καὶ οἱ θεμελιώσαντες αὐτὴν εἰς γυμνοὺς ἀπὸ πάσαν ἡδονὴν κόπους. Ὁ ἀληθινὸς ἀγωνιστῆς τῆς ἀρετῆς ἄνθρωπος χρεωστῆι νὰ προσέχῃ μὴ δελεασθῇ ἀπὸ τὰς ἡδονὰς· ἀλλὰ δὲν ἐγείνῃ διὰ τοῦτο καὶ θεός.